

[Udenrigsministeren.]

der stadigvæk rejser sig, når talen er om at nedbryde toldskrankerne, og de almindelige bestræbelser, der udfoldes for at åbne handelskanaler mellem de vesteuropæiske lande, en modsætning, som giver sig udtryk i den manglende vilje, der hidtil har vist sig med hensyn til f. eks. at liberalisere landbrugsprodukterne, som naturligvis bør liberaliseres på samme måde, som det sker med andre produkter. Der er hertil kun at sige, at vi er kommet ind i en ny udvikling, som vil betyde en meget stor ændring i landenes forhold, og som vil kræve store forandringer i det erhvervsmæssige liv, og vi ved, at sådanne dybtgående ændringer i folkenes, i staternes tilværelse altid kræver deres tid og desværre ofte kræver, at en hårdere nødvendighed end den, der hidtil har vist sig, skal banke på døren, før denne bliver lukket op. Men derfor skal man jo ikke opgive håbet om, at man uden at blive tvunget dertil gennem alvorligere begivenheder selv frivilligt vil gennemføre, hvad der her er nødvendigt for at tilvejebringe den enhed i produktion og omsætning, som jeg ligesom andre talere mener absolut er et mål, vi må stile imod.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard var inde på den berømte — eller berygtede — ostesag. Jeg tror, tinget vil anerkende den store indsats, som er blevet ydet af vor ambassade i Washington og af de repræsentanter indenfor ambassaden, som særlig har beskæftiget sig med dette spørgsmål, gennem deres protest mod den bestemmelse, som udelukker den danske ost fra det amerikanske marked, og anerkende, at det virkelig er lykkedes dem gennem den indsats, de har øvet, at få den amerikanske offentligheds opmærksomhed i høj grad gjort levende overfor dette problem. Og forholdet er nu dette — jeg kan tale lidt med derom fra de erfaringer, jeg gjorde, da jeg fornylig besøgte Washington —, at der er en meget omfattende forståelse af berettigelsen i den danske protest.

Jeg tror også, vi skal anerkende, at den amerikanske herværende ambassadør, Mrs. Eugenie Anderson, under sit ophold i Amerika har gjort, hvad der stod i hendes magt, for at klarlægge overfor den amerikanske offentlighed, hvor urimelig og uretfærdig denne beslutning var. Nu er sagen, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard nævnte, til behandling i Genève, og jeg kan her give tinget den oplysning, som jeg synes er opmuntrende, at man fra Amerikas side på ingen måde bestrider, at den pågældende bestemmelse er i strid med GATTs regler. Den

amerikanske repræsentant har fornylig i Genève fremsat en udtalelse om sagen, og han sluttede sit indlæg med to konklusioner. Han understregede for det første, at De Forenede Staters administration gør alt, hvad der står i dens magt, for at få sektion 104, som er ostebestemmelsen, ophævet; skulle det ikke lykkes, agter USAs administration — og jeg synes, det er tilfredsstillende for os at høre denne udtalelse fra den amerikanske repræsentant — ufortøvet at rådføre sig med alle interesserede lande med henblik på at skaffe disse kompensation for den forvoldte skade. For det andet måtte det skete ikke fortolkes som et udtryk for en fundamental ændring i USAs handelspolitik, men kun som virkningen af, at de særinteresser, der findes i alle lande, havde fået held til at føre deres ønsker igennem.

I den kamp, som vi fører for at nå et tilfredsstillende resultat på dette område, har vi altså i virkeligheden den amerikanske administration helt og fuldt på vor side, og vi har derfor også et håb om, at den vanskelighed, som her er blevet etableret for os, kun bliver af midlertidig karakter, og at vi kan se frem til en tid, hvor den påny vil være borte.

Jeg tror ikke, der er nogen anledning til her at optage nogen større almindelig diskussion om toldprincipper. Jeg takker for den tilslutning, forslaget har fået.

Finansministeren (Thorvald Kristensen):

Jeg takker de ærede ordførere for den tilslutning, der er givet til lovforslaget om ændringer i toldloven. Jeg skal kun gøre et par bemærkninger i anledning af det, der er sagt.

Det ærede medlem hr. Himmelstrup fremdrog de såkaldte modifikationer, der er omfattet i forslaget til rigsdagsbeslutning, bilag III. Det drejer sig jo her om retten til, hvis man går over til værditold i stedet for mængdetold, at omsætte de bundne mængdetoldsatser til en eller anden værdiprocent. Det er rigtigt, som det ærede medlem fremhævede, at der i sin tid var nogen diskussion om den instruks, der oprindeligt blev givet vor delegation, og det er muligt, at en del af de procentsatser, der er fastsat, er højere end nødvendigt. Det er jo altid en skønssag, hvilken procentsats man skal sige svarer til den givne mængdetold, idet det afhænger af, hvad prisen på de pågældende varer vil være i fremtiden. Det er muligt, at man i dette tilfælde har ansat højere procentsatser end nødvendigt. Jeg vil imidlertid på den givne foranledning gerne give tilslutning til og understrege den